

DA, EU SUNT

AVENTURILE MARILOR PERSONAJE
CÂND NU ERAU ÎNCĂ MARI

MARCO POLO

ȘI INELUL
VENETIAN

VANNA CERCENĂ

MEDIA DOCS
junior

Vanna Cercenà

MARCO POLO

ȘI INELUL VENETIAN

Traducere din italiană
de Daniela Alexandra Mitache

Ilustrații de Simona Bursi

MEDI DOCS
JUNIOR

CUPRINS

Procesiunea băieților	11
Negustorul din Bizanț	25
La Hanul Peștele de Aur	37
Bucurii și tristeți	50
Pe străzile Veneției	64
Se strange lațul	86
Nunta cu marea	100
Înainte de marea călătorie	114

MARCO POLO

are 14 ani, se pregătește să devină comerciant și visează la întoarcerea tatălui său, plecat în Orient înainte ca el să se nască

NICCOLO POLO

este tatăl lui Marco. Comerciant priceput, a traversat întreaga Asie până în Chitai¹. A devenit ambasadorul marelui suveran mongol Kublai Khan.

MĂTUȘA FLORA

este mătușa lui Marco. Exuberantă, cicălitoare, puțin bârfitoare, își iubește nepotul ca pe un fiu și ține mult la onoarea familiei.

STEFANO

este prietenul de suflet al lui Marco; sunt colegi de școală și de joacă și împart aceleași speranțe și emoții. Când va crește, va fi bijutier ca tatăl său, Zanino.

ZANINO

renumit bijutier din Veneția. Este însărcinat să fabrice inelul pe care dogele îl va arunca în mare de Ziua Înălțării.

DONATA

este sora lui Stefano, are 13 ani, e blondă și foarte grațioasă. Are o simpatie (împărtășită) pentru Marco.

FIORDILIGI

este a doua soție a lui Zanino, mult mai tânără decât el, foarte frumoasă și cam prostuță.

BARNABA

e profesorul lui Marco și Stefano; îi învață să scrie, să citească și să socotească. E foarte înțelept și dă mereu sfaturi bune de urmat.

ARISTIPPO

e un misterios comerciant venit de la Constantinopol, care îi furnizează lui Zanino pietrele prețioase pe care să le încastreze în inel.

TEMURIN

este sclava lui Fiordiligi, are origini mongole, își iubește mult stăpâna și e expertă în prepararea de diverse amestecuri și fierturi.

NADIMA

are nouă ani, e o mică sclavă cu origini circase¹, lucrează la hanul Peștele de Aur.

PROCESIUNEA BĂIEȚILOR

— Marco, Marco, e timpul să te trezești!

Vocea stridentă a mătușii Flora îi întrerupse minunatul vis. Era un vis care se tot repeta: mama, pe care nu o cunoscuse niciodată, îl chema la ea, pe o pajiște verde, un peisaj ciudat pentru băiatul care fusese crescut printre apele canalelor venețiene. Se trezi tocmai când se pregătea să o ia la fugă spre acea siluetă iluminată de soare, cu brațele deschise și cu un zâmbet pe buze.

Îi trebui puțin timp ca să se dezmeticească: de ce striga mătușa la el? Atunci își aminti că era 31 ianuarie, ziua în care toți băieții din oraș mergeau într-o procesiune purtând în mână o cruce de argint sau un steag. Ceremonia comemora fapta a doi comercianți venețieni care, cu secole înaintea,

reuşiseră să aducă din Egipt, ascunse într-un coş, rămăşiţele pământeşti ale Sfântului Marcu. Mătuşa Flora reapăru pentru a verifica dacă nepotul se trezise, aducând ca pe un trofeu hainele noi pe care trebuia să le poarte cu acea ocazie.

— Grăbeşte-te, e târziu!

Marco rămase liniştit; ştia că mătuşii îi era mereu frică să nu întârzie, de aceea, de cele mai multe ori, trebuiau să aştepte ore întregi începerea diverselor sărbători care la Veneţia erau nelipsite.

Îmbracă o tunică scurtă, apoi pantalonii lungi, care urmau să-i apere picioarele de frigul umed al acelei zile de iarnă. Descoperi cu bucurie că vesta cea nouă era bine căptuşită cu fulgi şi o strânse pe mijloc cu o curea de piele. Era un băiat frumos, înalt şi zvelt, cu părul des şi cârlionţat şi cu ochi negri, strălucitori.

Când fu gata, merse la bucătărie, unde bătrâna bucătăreasă, Bortola, îi aruncă o privire critică, pentru a se asigura că era îmbrăcat corespunzător pentru ceremonie, şi îi servi o supă caldă, atrăgându-i atenţia să nu-şi murdărească vesta.

Mătuşa se apropie de uşă, nerăbdătoare. Se gătise şi era aşa de încărcată de bijuterii, încât semăna cu icoana Madonei Nicopeia, venerată la catedrala

Sfântului Marcu. Îi ținuse locul mamei lui Marco încă de când acesta se născuse, pentru că soția lui Niccolò, fratele ei, murise la naștere.

Bietul băiat, se gândea Flora, nu-și avea alături nici măcar tatăl. Din cauza obiceiului de-a străbate lumea vânzând și cumpărând diverse lucruri, plecase din Veneția fără ca măcar să știe că așteaptă un copil! Trecuseră de acum mulți ani de când frații Polo, Niccolò și Matteo, plecaseră către Constantinopol încărcăți de mărfuri pe care să le schimbe în Orientul îndepărtat, lăsând familia în grija femeilor casei. De atunci nu se mai știa nimic de ei.

— Hai, ești gata? întrebă mătușa cu nerăbdare.

— Ia-o înainte, mătușă Flora, răspunse nepotul înghițind ultima lingură de supă, oricum tu ieși gondola și eu merg pe jos.

— Încearcă să te grăbești, totuși! Și nu uita crucifixul, adăugă mătușa și începu să-l strige pe soțul ei: Domenico, Domenico, unde ești? Gondola e pregătită?

Îndată ce Marco auzi ușa care dădea spre canal închizându-se cu o bufnitură, o sărută repede pe Bortola pe obraz și ieși pe ușa dinspre piața dominată de casa familiei Polo.

Prietenul lui, Stefano, plecase deja cu toată familia la sărbătoare – casa lui era încuiată. El i-ar fi ținut locul în cadrul procesiunii. Rămase nehotărât pentru o clipă: ar fi avut oare timp și să se abată puțin prin port, și să ajungă la vreme pentru defilare? Fără să se gândească prea mult, traversă rapid poduri și străduțe și ajunsese imediat pe cheiul din fața palatului dogelui, înșesat, ca de obicei, de numeroase galere, acele mari nave cu vâsle care formau flota venețiană. De acum, toți îl cunoșteau și îl salutau cu simpatie:

— Marcolin, nu mergi la procesiune?

— Dar ce elegant ești în dimineața asta!

— Nu se vede nimic dinspre Constantinopol, îi spuse cel stătea în observator, pentru a fi informat mereu despre navele care soseau.

Băiatul lăsă capul în jos, dezamăgit. De când era mic și aflase că tatăl lui era plecat pe tărâmurii îndepărtate, dădea adesea o raită prin port cu speranța vagă că va apărea la orizont nava care să-l aducă acasă.

Marco își dădu seama că era în întârziere; fugi repede către catedrala Sfântul Marcu și își căută locul din ochi. Îl văzu repede pe Stefano, un băiat blond și micuț, care îl aștepta nerăbdător, strângând în mână un crucifix mic de argint.

— Ai unul și pentru mine? întrebă Marco rușinat.

Cu toate bătaia de cap a mătușii, îl uitase. Dacă l-ar fi văzut defilând cu mâinile goale, ar fi fost o tragedie; nu avea nici măcar un steguleț pe care să-l fluture, ca băieții cei mai săraci!

Stefano căută în săculețul pe care-l purta legat la centură și-i puse în mână un crucifix la fel ca al său, bombănind:

— Știam că o să-l uiți, mereu ești cu capul în nori! Măcar ai grijă să nu-l pierzi, altfel tata mă mănâncă cu fulgi cu tot!

Zanino, tatăl lui Stefano, era un bijutier foarte apreciat și toți oamenii importanți din Veneția apelau la el pentru a le face brățări, coliere, inele și cercei pentru soțiile lor.

Preoții, cu pălăriile lor roșii, ordonau între timp băieții după vârstă. Toți nobilii Republicii Venețiene, îmbrăcați de sărbătoare, se alăturaseră procesiunii, care se îndrepta către catedrală printre două șiruri de oameni entuziasmați, care strigau:

— CRISTOS CUCEREȘTE! CRISTOS DOMNEȘTE! NOBILULUI NOSTRU PRINCEPE, PRIN VOIA DOMNULUI DOGEAL VENEȚIEI, CROAȚIEI ȘI DALMAȚIEI, SĂNĂTATE,

ONOARE, VIAȚĂ LUNGĂ ȘI VICTORIE! SFINTE MARCU,
ȚINE-L ÎN PAZA TA!

Băieții țipau din toți rărunchii, în sunetul
clopotelor și al strigătelor entuziaste ale mulțimii.

Înainte să intre pe ușa mare a catedralei, Marco
avu timp s-o vadă pe Donata, sora lui Stefano, care
le făcea cu mâna.

— Uite, sora ta te salută, murmură către priete-
nul său.

— Te salută pe tine, prostule, de mine nu-i pasă!

Marco roși și îi făcu și el cu mâna în care nu ținea
crucifixul. Ce drăguță era Donata! Cu atât mai mult
azi, când era îmbrăcată cu o tunică de brocart țesută
cu fir de aur, sub care se vedea o cămașă cu guler
răsfrânt; deasupra avea o pelerină căptușită cu blană.
Părul lung și blond, împletit, ieșea de sub o pălărie
conică.

Ceremonia din biserică nu se mai termina; era și
frig, iar băieții, care nu puteau să bată din picioare
pentru a se încălzi, începeau să nu mai aibă răbdare.

Ca de obicei, Marco se cufundă în gândurile sale.
Până să afle că are un tată care călătorea cine știe

MARCO POLO ȘI ÎNELUL VENETIAN

pe unde, viața lui de copil se scursese liniștit, fără probleme. Apoi însă totul se schimbase și timpul curgea în așteptarea întoarcerii sale. Oare urma să reapară într-o zi sau, așa cum auzea spunându-se, nu mai erau speranțe?

Când ceremonia se termină și grupul se împrăștie, cei doi băieți o iau spre piațeta spre care dădeau casele lor, una în fața celeilalte. Acolo își petrecuseră copilăria, jucându-se cu ceilalți băieți din vecinătate.

Stefano, în mod ciudat, tăcea. Marco îl privi pe furiș și i se păru că e ceva schimbat la el.

— Ce ai? întrebă el. Ți s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu... De fapt...

— De fapt?

— Ar fi ceva... Dar nu știu dacă pot să-ți spun.

— Ce prieten am! Eu îți povestesc mereu totul!

— Vino la mine acasă, o să-ți spun atunci.

Marco nu se lăsă rugat: pe lângă curiozitatea pe care i-o trezise purtarea ciudată a prietenului său, în casa aceea se afla Donata. Aceasta dezbrăcase hainele de sărbătoare și pregătea masa, sub atenta supraveghere a noii soții a tatălui său, Fiordiligi. Și mama vitregă ere frumoasă, însă, spre deosebire de Donata, nu pierdea nicio ocazie să iasă în evidență.